

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 11ης Μαΐου 2000 *

Στην υπόθεση C-38/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Corte d'appello di Torino (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Régie nationale des usines Renault SA

και

Maxicar SpA,

Orazio Formento,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 27, σημείο 1, της προμνημονευθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24) και με τη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1), καθώς και των άρθρων 30, 36 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 28 ΕΚ, 30 ΕΚ και 82 ΕΚ),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, L. Sevón, J.-P. Puissochet, P. Jann (εισηγητή) και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber,
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Régie nationale des usines Renault SA, εκπροσωπούμενη από τον M. Argan, δικηγόρο Τορίνου, τους A. Braun και E. Cornu, δικηγόρους Βρυξελλών, και τους M.-P. Escande και S. Havard-Duclos, δικηγόρους Παρισίων,
- η Maxicar SpA και ο O. Formento, εκπροσωπούμενοι από τους G. Floridia και M. Lamandini, δικηγόρους Μιλάνου,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Devadder, διευθυντή διοικήσεως στη νομική υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών,

- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την K. Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και την R. Loosli-Surrans, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση,

- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. A. Bos, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,

- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους J. L. Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, P. Stancanelli, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και M. Decantes Real, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Νομική Υπηρεσία,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Régie nationale des usines Renault SA, των Maxicar SpA και O. Formento, της Γαλλικής Κυβερνήσεως και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 28ης Απριλίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Ιουνίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 19ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Φεβρουαρίου 1998, το Corte d'appello di Torino υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ερώτημα επί της ερμηνείας του άρθρου 27, σημείο 1, της προμνημονευθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24) και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση), καθώς και, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), δύο ερωτήματα επί της ερμηνείας των άρθρων 30, 36 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 28 ΕΚ, 30 ΕΚ και 82 ΕΚ).

- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκλυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της εταιρίας Régie nationale des usines Renault SA (στο εξής: Renault), με έδρα στη Γαλλία, και της εταιρίας Maxicar SpA (στο εξής: Maxicar) και του Ο. Formento, των οποίων αντιστοίχως η έδρα και η κατοικία ευρίσκονται στην Ιταλία, σχετικά με την εκτέλεση, στο εν λόγω κράτος, αποφάσεως που εξέδωσε στις 12 Ιανουαρίου 1990 το cour d'appel de Dijon (Γαλλία) με την οποία καταδικάστηκαν οι τελευταίοι να καταβάλουν στη Renault αποζημίωση 100 000 γαλλικών φράγκων (FRF) προς αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από ενέργειες οι οποίες αναγνωρίστηκαν ως συνιστώσες αντιποίηση σήματος.

Η Σύμβαση

3 Σύμφωνα με το άρθρο της 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδο, η Σύμβαση «εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου».

4 Στον τομέα της αναγνώρισης και της εκτέλεσης των αποφάσεων, ο βασικός κανόνας ο οποίος διατυπώνεται στο άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, προβλέπει ότι απόφαση που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε συμβαλλόμενο κράτος εκτελείται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, αφού περιβληθεί εκεί τον εκτελεστήριο τύπο, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 34, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως, «Η αίτηση μπορεί να απορριφθεί μόνο για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στα άρθρα 27 και 28».

6 Το άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως ορίζει τα εξής:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1) αν η αναγνώριση αντίκειται στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως».

7 Στο άρθρο 32, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως διευκρινίζεται ότι η αίτηση υποβάλλεται στην Ιταλία στο «Corte d'appello».

- 8 Αν η εκτέλεση επιτραπεί, το άρθρο 36 της Συμβάσεως επιτρέπει στο πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση να προσφύγει κατά της αποφάσεως. Το άρθρο 37 προβλέπει ότι η προσφυγή ασκείται, κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, στην Ιταλία, στο «Corte d'appello».
- 9 Αν η αίτηση απορριφθεί, το άρθρο 40 επιτρέπει στον αιτούντα να προσφύγει στην Ιταλία στο «Corte d'appello».
- 10 Το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου για την ερμηνεία της Συμβάσεως από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Πρωτόκολλο) ορίζει τα εξής:

«Τα ακόλουθα δικαστήρια δύνανται να ζητούν από το Δικαστήριο να αποφαινεται προδικαστικά επί θεμάτων ερμηνείας:

1) (...)

— στην Ιταλία: Corte suprema di cassazione,

(...)

2) τα δικαστήρια των συμβαλλόμενων κρατών όταν δικάζουν σε δεύτερο βαθμό,

- 3) στις περιπτώσεις που προβλέπονται από το άρθρο 37 της Συμβάσεως, τα δικαστήρια που μνημονεύονται στο άρθρο αυτό.»

Η διαφορά στην κύρια δίκη

- 11 Με απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 1990, το cour d'appel de Dijon κήρυξε τον O. Formento ένοχο του αδικήματος της αντιποίησης σήματος διότι κατασκεύασε και διέθεσε στο εμπόριο τμήματα αμαξώματος προοριζόμενα για αυτοκίνητα οχήματα μάρκας Renault. Το cour d'appel de Dijon καταδίκασε επιπλέον τον O. Formento, αλληλεγγύως με τη Maxicar, εταιρία την οποία διευθύνει, στην καταβολή ποσού 100 000 FRF ως αποζημίωση έναντι της Renault, η οποία παρέστη ως πολιτικώς ενάγουσα. Η απόφαση αυτή κατέστη τελεσίδικη μετά την απόρριψη, στις 6 Ιουνίου 1991, από το Cour de cassation της αιτήσεως αναιρέσεως που είχε ασκηθεί εναντίον της.
- 12 Με αίτηση που υπέβαλε στις 24 Δεκεμβρίου 1996, η Renault ζήτησε από το Corte d'appello di Torino, σύμφωνα με τα άρθρα 31 και 32 της Συμβάσεως, να κηρύξει την απόφαση εκτελεστή στην Ιταλία.
- 13 Με απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1997, το Corte d'appello di Torino απέρριψε την αίτηση για τον λόγο ότι εφόσον επρόκειτο για ποινική απόφαση, η αίτηση θα έπρεπε να είχε υποβληθεί εντός της προθεσμίας την οποία τάσσει το άρθρο 741 του ιταλικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

- 14 Στις 28 Μαρτίου 1997, η Renault άσκησε προσφυγή κατ' αυτής της απορριπτικής αποφάσεως ενώπιον του Corte d'appello di Torino, σύμφωνα με το άρθρο 40 της Συμβάσεως, προβάλλοντας ότι η Σύμβαση εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Οι O. Formento και Maxicar υποστήριξαν ότι η απόφαση του cour d'appel de Dijon δεν μπορούσε να κηρυχθεί εκτελεστή στην Ιταλία διότι δεν συμβιβάζόταν με απόφαση εκδοθείσα μεταξύ των ιδίων διαδίκων στην Ιταλία και ήταν αντίθετη με την οικονομική δημόσια τάξη.
- 15 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Corte d'appello di Torino αποφάσισε να αναβάλει την έκδοση αποφάσεως και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Τα άρθρα 30 έως 36 της Συνθήκης ΕΚ πρέπει ή όχι να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι εμποδίζουν τον κάτοχο δικαιώματος βιομηχανικής ή πνευματικής ιδιοκτησίας εντός κράτους μέλους να μπορεί να προβάλει το αντίστοιχο απόλυτο δικαίωμα για να απαγορεύει σε τρίτους την κατασκευή και την πώληση, καθώς και την εξαγωγή σε άλλο κράτος μέλος, τμημάτων των οποίων το σύνολο αποτελεί το αμάξιμο ενός αυτοκινήτου οχήματος που έχει ήδη διατεθεί στην αγορά, δεδομένου ότι τα τμήματα αυτά πρέπει να πωλούνται ως ανταλλακτικά προοριζόμενα για το ίδιο αυτοκίνητο όχημα;
- 2) Είναι ή όχι δυνατή η εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ για να απαγορευθεί σε κάθε αυτοκινητοβιομηχανία να καταχράται της δεσπόζουσας θέσεως την οποία κατέχει στην αγορά των ανταλλακτικών που προορίζονται για τα οχήματα κατασκευής της, κατάχρηση που συνίσταται στην προσπάθεια πλήρους εξαλείψεως του ανταγωνισμού ο οποίος ασκείται από τους ανεξάρτητους κατασκευαστές ανταλλακτικών, μέσω της προβολής δικαιωμάτων βιομηχανικής και πνευματικής ιδιοκτησίας και της προσφυγής στη δικαστική καταστολή;

3) Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι αντίκειται στη δημόσια τάξη, κατά την έννοια του άρθρου 27 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους με την οποία αναγνωρίζεται δικαίωμα βιομηχανικής ή πνευματικής ιδιοκτησίας επί των προμηθιμονευθέντων τμημάτων, το σύνολο των οποίων αποτελεί το αμάξωμα αυτοκινήτου οχήματος, και με την οποία παρέχεται προστασία στον κάτοχο αυτού του υποτιθέμενου αποκλειστικού δικαιώματος διά της απαγορεύσεως σε τρίτους, ήτοι στους εγκατεστημένους σε άλλο κράτος μέλος επιχειρηματίες, να κατασκευάζουν, να πωλούν, να μεταφέρουν διά του κράτους αυτού, να εισάγουν ή να εξάγουν σε αυτό το κράτος μέλος τα εν λόγω τμήματα, το σύνολο των οποίων αποτελεί το αμάξωμα αυτοκινήτου οχήματος που έχει ήδη διατεθεί στην αγορά, και διά της επιβολής κυρώσεων κατά της συμπεριφοράς αυτής;»

16 Με το τρίτο ερώτημά του, που πρέπει να εξετασθεί κατά πρώτον λόγο καθόσον από την απάντηση στο ερώτημα αυτό εξαρτάται η ενδεχόμενη εξέταση του πρώτου και του δεύτερου ερωτήματος, το παραπέμπον δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει μια διάταξη της Συμβάσεως και, ειδικότερα, να αποφανθεί επί της εννοίας «δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως» στην οποία αναφέρεται το άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως.

Επί του παραδεκτού

17 Η Renault αμφισβητεί ότι το Corte d'appello di Torino έχει τη δυνατότητα να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί προδικαστικώς επί ζητήματος ερμηνείας της Συμβάσεως. Προβάλλει ότι το Corte d'appello αποφάνθηκε σε πρώτο βαθμό και επελήφθη βάσει του άρθρου 40 της Συμβάσεως και όχι βάσει του άρθρου 37, πράγμα που δεν αντιστοιχεί σε καμία από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου περιπτώσεις.

- 18 Οι Maxicar και O. Formento, καθώς και η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, διαπιστώνουν ότι το Corte d'appello di Torino επελήφθη βάσει του άρθρου 40 της Συμβάσεως, ήτοι σε πλαίσιο το οποίο πρέπει να θεωρηθεί ως δευτεροβάθμια διαδικασία. Η κατάσταση αυτή εμπίπτει συνεπώς στο άρθρο 2, σημείο 2, του Πρωτοκόλλου.
- 19 Επικουρικώς, η Επιτροπή προσθέτει ότι η διαδικαστική ισορροπία της Συμβάσεως και η ισότητα μεταχειρίσεως των διαδίκων συνηγορούν υπέρ της ευρείας ερμηνείας του άρθρου 2, σημείο 3, του Πρωτοκόλλου, ώστε η εκεί προβλεπόμενη ρύθμιση να επεκταθεί στα μνημονευόμενα στο άρθρο 40 της Συμβάσεως δικαστήρια.
- 20 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Σύμβαση έχει σκοπό να διευκολύνει στο μέτρο του δυνατού την ελεύθερη κυκλοφορία των αποφάσεων, προβλέποντας απλή και ταχεία διαδικασία περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου (βλ. ιδίως απόφαση της 28ης Μαρτίου 2000, C-7/98, Krombach, Συλλογή 2000, σ. I-1935, σκέψη 19).
- 21 Για να επιτευχθεί η εκτέλεση αποφάσεως, τα άρθρα 31 επ. της Συμβάσεως προβλέπουν διαδικασία περιλαμβάνουσα δύο φάσεις, οι οποίες αντικατοπτρίζουν το γενικό πνεύμα της Συμβάσεως, που επιδιώκει να συμβιβάσει το στοιχείο του απαραίτητου για τις διαδικασίες αυτού του είδους αιφνιδιασμού με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο στην πρωτοβάθμια διαδικασία ο καθού δεν μπορεί να εκφράσει τις απόψεις του, ενώ στον δεύτερο βαθμό η διαδικασία διεξάγεται απαραίτητως κατ' αντιδικία (απόφαση της 12ης Ιουλίου 1984, 178/83, Firma P., Συλλογή 1984, σ. 3033, σκέψη 11).

22 Στην Ιταλία βέβαια, αυτές οι δύο φάσεις της διαδικασίας εκτυλίσσονται ενώπιον του Corte d'appello. Η φαινομενική αυτή ταυτότητα, η οποία απορρέει από την επιλογή της Ιταλικής Κυβερνήσεως, δεν μπορεί να επηρεάσει το γεγονός ότι η εισαγόμενη βάση του άρθρου 32, πρώτο εδάφιο, διαδικασία διαφέρει από εκείνη η οποία κινείται δυνάμει του άρθρου 40, πρώτο εδάφιο. Στην πρώτη περίπτωση, το Corte d'appello αποφασίζει, σύμφωνα με το άρθρο 34, πρώτο εδάφιο, χωρίς ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση να έχει τη δυνατότητα, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, να διατυπώσει παρατηρήσεις. Στη δεύτερη περίπτωση απεναντίας, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση πρέπει να κληθεί, σύμφωνα με το άρθρο 40, δεύτερο εδάφιο, να παραστεί ενώπιον του Corte d'appello.

23 Εν προκειμένω επομένως, το παραπέμπον δικαστήριο, επιληφθέν κατ' εφαρμογήν του άρθρου 40, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως, πρέπει να θεωρηθεί ως δικαστήριο δικάζον σε δεύτερο βαθμό και, κατά συνέπεια, ως δυνάμενο, κατά το άρθρο 2, σημείο 2, του Πρωτοκόλλου, να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί προδικαστικώς επί ζητήματος ερμηνείας της Συμβάσεως.

Επί της ουσίας

24 Οι Maxicar και O. Formento ζητούν από το Δικαστήριο να διευκρινίσει την έννοια της οικονομικής δημοσίας τάξεως. Ειδικότερα, αναμένουν να επιβεβαιώσει ότι το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως οι αρχές της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και του ελεύθερου ανταγωνισμού, έρχεται σε επίρρωση της λύσης του ιταλικού δικαίου το οποίο, αντίθετα με το γαλλικό δίκαιο, δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας επί των προοριζόμενων για αυτοκίνητα οχήματα ανταλλακτικών και να καθιερώσει τη λύση αυτή ως αρχή της οικονομικής δημοσίας τάξεως.

- 25 Η Γαλλική και η Ολλανδική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή, μετά την επισήμανση ότι το προκαταρκτικό ζήτημα που τίθεται είναι αν και κατά πόσο το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της έννοιας «δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως» στην οποία αναφέρεται το άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως, εκφράζονται υπέρ της συσταλτικής ερμηνείας της έννοιας αυτής, η οποία δεν πρέπει να εφαρμόζεται παρά σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Κατά την άποψή τους, η υποτιθέμενη πλάνη κατά την ερμηνεία των κανόνων του κοινοτικού δικαίου δεν δικαιολογεί, καθεαυτή, την προσφυγή στη ρήτρα της δημοσίας τάξεως.
- 26 Πρέπει να υπομνησθεί προκαταρκτικά ότι το άρθρο 27 της Συμβάσεως πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά καθόσον αποτελεί εμπόδιο στην επίτευξη ενός από τους θεμελιώδεις στόχους της Συμβάσεως (απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994, C-414/92, Solo Kleinmotoren, Συλλογή 1994, σ. I-2237, σκέψη 20, και προμνημονευθείσα απόφαση Krombach, σκέψη 21). Όσον αφορά ειδικότερα την προσφυγή στη ρήτρα της δημοσίας τάξεως, η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι πρέπει να εφαρμόζεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις (αποφάσεις της 4ης Φεβρουαρίου 1988, 145/86, Hoffmann, Συλλογή 1988, σ. 645, σκέψη 21, και της 10ης Οκτωβρίου 1996, C-78/95, Hendrikman και Feijen, Συλλογή 1996, σ. I-4943, σκέψη 23).
- 27 Το Δικαστήριο συνήγαγε ότι, καίτοι τα συμβαλλόμενα κράτη παραμένουν, κατ' αρχήν, ελεύθερα να καθορίσουν, δυνάμει της επιφυλάξεως που περιλαμβάνεται στο άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως, σύμφωνα με τις εθνικές τους αντιλήψεις, τις απαιτήσεις της δημοσίας τάξεως, τα όρια της έννοιας αυτής εμπίπτουν στην ερμηνεία της Συμβάσεως (προμνημονευθείσα απόφαση Krombach, σκέψη 22).
- 28 Επομένως, αν και δεν απόκειται στο Δικαστήριο να καθορίσει το περιεχόμενο της δημοσίας τάξεως ενός συμβαλλόμενου κράτους, αυτό οφείλει εντούτοις να ελέγξει τα όρια εντός των οποίων το δικαστήριο ενός συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εφαρμόσει την έννοια αυτή για να μην αναγνωρίσει απόφαση δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους (προμνημονευθείσα απόφαση Krombach, σκέψη 23).

29 Συναφώς πρέπει να τονισθεί ότι αποκλείοντας την αναθεώρηση επί της ουσίας της αλλοδαπής αποφάσεως, τα άρθρα 29 και 34, τρίτο εδάφιο, της Συμβάσεως απαγορεύουν στο δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως να αρνηθεί την αναγνώριση ή την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής για τον λόγο και μόνον ότι υφίσταται διαφορά μεταξύ του κανόνα δικαίου που εφάρμοσε το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως και του κανόνα που θα είχε εφαρμόσει το δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως εάν είχε επιληφθεί της διαφοράς. Ομοίως, το δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως δεν μπορεί να ελέγξει την ακρίβεια των νομικών ή πραγματικών εκτιμήσεων του δικαστηρίου του κράτους προελεύσεως (προμνημονευθείσα απόφαση Krombach, σκέψη 36).

30 Η εφαρμογή της ρήτρας της δημοσίας τάξεως, που περιλαμβάνεται στο άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως, είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η αναγνώριση ή η εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισεως, καθόσον θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή. Προκειμένου να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αλλοδαπής αποφάσεως, η προσβολή θα έπρεπε να συνιστά κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου θεωρουμένου ως ουσιώδους στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισεως ή δικαιώματος αναγνωριζομένου ως θεμελιώδους στην εν λόγω έννομη τάξη (προμνημονευθείσα απόφαση Krombach, σκέψη 37).

31 Εν προκειμένω, εκείνο που ωθεί το δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως να διερωτηθεί αν αντίκειται η αλλοδαπή απόφαση στη δημόσια τάξη του κράτους του είναι η πλάνη στην οποία ενδεχομένως υπέπεσε το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως κατά την εφαρμογή ορισμένων κανόνων κοινοτικού δικαίου. Το δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως έχει αμφιβολίες ως προς το αν είναι συμβατή με τις αρχές της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και του ελεύθερου ανταγωνισμού η αναγνώριση, από το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως, της υπάρξεως δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί των τμημάτων του αμαξώματος αυτοκινήτων οχημάτων, με την οποία επιτρέπεται στον κάτοχο του δικαιώματος να απαγορεύει στους εγκατεστημένους σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος επιχειρηματίες να κατασκευάζουν, να πωλούν, να μεταφέρουν διά του κράτους αυτού, να εισάγουν ή να εξάγουν σε αυτό το συμβαλλόμενο κράτος τα εν λόγω τμήματα του αμαξώματος.

32 Επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι το γεγονός ότι η ενδεχόμενη αυτή πλάνη αφορά κανόνες κοινοτικού δικαίου δεν μεταβάλλει τους όρους εφαρμογής της ρήτρας της

δημοσίας τάξεως. Απόκειται πράγματι στον εθνικό δικαστή να διασφαλίσει με την ίδια αποτελεσματικότητα την προστασία των δικαιωμάτων που παρέχονται από την εθνική έννομη τάξη και των δικαιωμάτων που παρέχονται από την κοινοτική έννομη τάξη.

- 33 Το δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως δεν μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση αποφάσεως δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους για τον μόνο λόγο ότι θεωρεί ότι, με την απόφαση αυτή, εφαρμόστηκε εσφαλμένα το εθνικό ή το κοινοτικό δίκαιο, διότι διαφορετικά θα διακυβεύονταν ο σκοπός της Συμβάσεως. Πρέπει αντίθετα να γίνει δεκτό ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, το ισχύον σε κάθε συμβαλλόμενο κράτος σύστημα ενδίκων βοηθημάτων, συμπληρούμενο από τον μηχανισμό της προδικαστικής παραπομπής που προβλέπεται στο άρθρο 177 της Συνθήκης, παρέχει στα υποκείμενα του δικαίου επαρκή εγγύηση.
- 34 Δεδομένου ότι μια ενδεχόμενη νομική πλάνη όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη δεν συνιστά κατάφωρη παράβαση ουσιώδους κανόνα δικαίου στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισεως, στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αντίκειται στη δημόσια τάξη η απόφαση δικαστηρίου συμβαλλόμενου κράτους με την οποία αναγνωρίζεται η ύπαρξη δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί των τμημάτων του αμαξώματος αυτοκινήτου οχήματος και με την οποία παρέχεται στον κάτοχο του δικαιώματος αυτού προστασία η οποία του επιτρέπει να απαγορεύει σε τρίτους, ήτοι σε εγκατεστημένους σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος επιχειρηματίες, να κατασκευάζουν, να πωλούν, να μεταφέρουν διά του κράτους αυτού, να εισάγουν ή να εξάγουν σε αυτό το συμβαλλόμενο κράτος τα εν λόγω τμήματα του αμαξώματος.
- 35 Λαμβανομένης υπόψη της δοθείσας στο τρίτο ερώτημα απαντήσεως, παρέλκει η απάντηση στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

36

Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Βελγική, η Γαλλική και η Ολλανδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκλυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 19ης Νοεμβρίου 1997 το Corte d'appello di Torino, αποφαινεται:

Το άρθρο 27, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας και με τη Σύμβαση της

25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αντίκειται στη δημόσια τάξη η απόφαση δικαστηρίου συμβαλλόμενου κράτους με την οποία αναγνωρίζεται η ύπαρξη δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί των τμημάτων του αμαξώματος αυτοκινήτων οχημάτων και με την οποία παρέχεται στον κάτοχο του δικαιώματος αυτού προστασία η οποία του επιτρέπει να απαγορεύει σε τρίτους, ήτοι σε εγκατεστημένους σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος επιχειρηματίες, να κατασκευάζουν, να πωλούν, να μεταφέρουν διά του κράτους αυτού, να εισάγουν ή να εξάγουν σε αυτό το συμβαλλόμενο κράτος τα εν λόγω τμήματα του αμαξώματος.

Edward

Sevón

Puissochet

Jann

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαΐου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

D. A. O. Edward